DOMSTOLENS KENDELSE (Første Afdeling)
14. december 1995 *

I sag C-173/95 P,

Anne Hogan, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Luxembourg, ved advokat Giancarlo Lattanzi, Massa-Carrare, og med valgt adresse i Luxembourg, 33, rue Godchaux,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 29. marts 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-497/93, Hogan mod Domstolen (Sml. II, s. 703), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er:

De Europæiske Fællesskabers Domstol ved Luigia Maggioni og Niels Lierow, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luigia Maggioni, EF-Domstolen, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne P. Jann (referende dommer) og M. Wathelet,

* Processprog: italiensk.

generaladvokat: A. La Pergola
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. juni 1995 har Anne Hogan i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat appel af Rettens dom af 29. marts 1995 (sag T-497/93, Hogan mod Domstolen Sml. II, s. 703, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Domstolen i den af appellanten anlagte sag, hvorunder hun havde nedlagt påstand om annullation af Domstolens afgørelser om indeholdelse i hendes vederlag som følge af en arrest, om tilbagebetaling af det indeholdte beløb, om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som hun hævdede at have lidt, og subsidiært påstand om, at det blev fastslået, at den nationale arrestprocedure er ulovlig.

2 Det fremgår af Rettens konstateringer i den appellerede dom, at:

»1. Sagsøgeren, Hogan, er tjenestemand i lønklasse C1 ved Europa-Parlamentet. Da de begivenheder, der ligger til grund for sagen, udspillede sig, gjorde hun midlertidig tjeneste i en stilling ved Domstolen. Den 1. november 1993 genindtrådte hun i sin tidligere stilling ved Europa-Parlamentet.

2. Juge de paix de Luxembourg tillod ved kendelse af 21. maj 1993, som blev forkyndt for Domstolen og registreret dér den 25. maj 1993, efter begæring af

18. maj 1993 fra en luxembourgsk advokat en arrest ('saisie-arrêt') for en fordring på 'omkostninger og honorarer som anslået pr. 3. februar 1993' i Hogan's vederlag for så vidt angår den del af dette, der kan gøres til genstand for retsforfølgning, på i alt 43 811 LFR, til hvilket beløb juge de paix anslog fordringen.

3. Den 27. maj 1993 lod chefen for Domstolens Personaleafdeling udstede en 'bekræftende erklæring', hvormed man meddelte justitssekretæren ved Tribunal de paix de Luxembourg størrelsen af sagsøgerens vederlag og oplyste, at det beløb, for hvilket der var gjort arrest, ville blive indbetalt på en særlig konto. Derefter blev i overensstemmelse med denne erklæring, som det fremgår af Hogan's lønseddel for juli 1993, et beløb på 43 811 LFR faktisk tilbageholdt og indbetalt på en særlig ved Domstolen oprettet konto.

4. Efter at rekvirenten den 26. maj 1993 havde indgivet begæring om stadfæstelse af arresten som lovlig gjort, indkaldte juge de paix den 1. juni 1993 parterne til et retsmøde, der blev berammet til den 28. juli 1993. Domstolen var ikke repræsenteret i dette retsmøde. Hogan fremførte som rekvisitus forskellige formelle og materielle indsigelser samt påstod rekvirenten dømt til at betale erstatning.

5. Sideløbende hermed indgav Hogan den 1. juni 1993 til ansættelsesmyndigheden en ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter 'vedtægten'), hvori hun anmodede om, at det blev pålagt Personaleafdelingen ikke at foretage indeholdelse i hendes vederlag. Den 3. juni 1993 indgav hun klage i henhold til nævnte vedtægts artikel 90, stk. 2, over ovennævnte 'bekræftende erklæring'. Den 15. juli 1993 meddelte Domstolens præsident Hogan, at Det Administrative Udvalg havde behandlet hendes ansøgning og klage samt besluttet at afvise dem.

6. Tribunal de paix de Luxembourg tog ved dom afsagt den 30. september 1993 rekvirentens påstand til følge og pålagde Hogan til rekvirenten at betale 43 811 LFR, hvorved den stadfæstede den den 21. maj 1993 tilladte arrest som lovlig gjort. Denne dom blev forkyndt på Domstolen den 26. november 1993.

7. Rekvirenten fik den 23. februar 1994 af den ledende justitssekretær ved Tribunal de paix de Luxembourg udstedt erklæring for, at anke ikke var iværksat, hvilken erklæring blev tilsendt Domstolen ved rekvirentens skrivelse af 24. februar 1994. På grundlag af denne erklæring udbetalte Domstolens Personaleafdeling i marts 1994 rekvirenten beløbet på 43 811 LFR, hvilket blev meddelt Hogan ved skrivelse af 23. marts 1994.

8. Ved dom af 5. maj 1994 blev en af Hogan til Tribunal d'arrondissement de Luxembourg indgivet begæring om tilladelse til anke af dommen af 30. september 1993 efter ankefristens udløb afvist, hvilken dom tilgik Domstolens Personaleafdeling den 20. maj 1994.«

3 Den 29. marts 1995 frifandt Retten Domstolen ved den appellerede dom.

4 Under appellen har appellanten nedlagt følgende påstande:

»Sagen admitteres og appellantens påstande tages til følge.

I forbindelse hermed

gives der appellanten medhold i hendes for Retten i Første Instans nedlagte påstande, nærmere betegnet påstandene i den den 6. august 1993 indgivne stævning (ref. ahritce5.893), idet desuden de forskellige til grund for disse påstande liggende, dermed forbundne og deraf følgende akter, herunder navnlig de i redegørelsen for de vigtigste omstændigheder i appelskriftet udtrykkeligt nævnte akter lægges til grund.

Det fastslås, at sagen er anlagt mod Domstolens ansættelsesmyndighed, men ikke mod 'EF-Domstolen', og altså, at appellen ikke er iværksat mod den dømmende myndighed.

Det fastslås, at der hermed foreligger et grundlag for annullation, der i sig selv er tilstrækkeligt til at optage alle andre anbringender.

Det fastslås udtrykkeligt, at kendelser afsagt af luxembourgske retsinstanser er uden betydning i fællesskabsretten, idet Domstolen og de øvrige fællesskabsinstitutioner ikke passivt kan stå som legitimeret i sager om foreløbige kendelser ante causam.

Det fastslås, at personaleafdelingerne og/eller fællesskabsinstitutionerne ikke er arbejdsgivere, der er omfattet af national luxembourgsk rets bestemmelser.

Det fastslås, at Anne Hogan er tjenestemand ved Europa-Parlamentet og ikke ved Domstolen. Det fastslås, at Retten gør sig skyldig i en misforståelse med udtalelsen om, at Domstolen er arbejdsgiver, efter i dommens præmis 1 at have erklæret, at hun 'er tjenestemand i lønklasse C1 *ved Europa-Parlamentet*'.

Det fastslås, at chefen for personaleafdelingen ikke har den fornødne kompetence til at repræsentere Domstolen for nationale dømmende myndigheder, og at kun sådanne befuldmægtigede for fællesskabsinstitutionen, som er i besiddelse af en formel ad hoc-fuldmagt, kan repræsentere den under iagttagelse af de regler, der eksempelvis er fastsat i lov af 10. august 1991 om advokaterhvervet (medlemskab af det luxembourgske advokatsamfund).

Det fastslås, at Fællesskaberne efter tjenestemandsvedtægtens artikel 24 er forpligtet til at bistå tjenestemændene, ligesom de er forpligtet til ikke at tilføje dem skade. Domstolens tjenestegrene har således tilsidesat deres pligter, idet afgørelsen om indeholdelse af et beløb på 43 811 FR samt afgørelsen om at udbetale dette beløb er ulovlig.

Den appellerede dom og samtlige derved forudsatte, dermed forbundne og deraf følgende akter annulleres derfor.

Sagen henvises til behandling i Retten i Første Instans' plenum, subsidiært i en afdeling bestående af i hvert fald fem dommere, som den afviste dommer ikke er medlem af.

Eventuelt, med udtrykkelig angivelse heraf.

Subsidiært fastslås det, at afgørelser truffet af udenlandske retter, herunder kendelser, ikke er umiddelbart eksigible inden for fællesskabsretten, før der er sket en prøvelse af dem ved Domstolen, og det er konstateret, at internationale og fællesskabsretlige ordre public-principper er blevet fulgt.

Domstolen træffer alle andre nødvendige afgørelser.

Domstolen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

5 I et yderligere indlæg, indleveret den 15. september 1995, har appellanten nedlagt påstand om:

»— at der træffes en forudgående udtrykkelig afgørelse, hvori Domstolen erklærer, om den accepterer en kontradiktorisk retsforhandling

— at den i bekræftende fald træffer en afgørelse, hvoraf det klart fremgår, hvem der er dens repræsentanter under den kontradiktoriske behandling af denne sag som omhandlet i EF-statuttens artikel 17 og i henhold til Strasbourg-konventionens artikel 6

— at den på grund af de rejste spørgsmåls generelle aspekter tillader, at der indgives en replik til svarskriftet af 21. august 1995, og at den forud træffer en udtrykkelig konstaterende afgørelse om, at svarskriftet kan admitteres

— at det tages ad notam, at appellanten, endog før hun bestrider de 'faktiske omstændigheder', har bestridt og bestrider 'undersøgelsen af de faktiske omstændigheder', hvilket utvivlsomt er et retsspørgsmål, og at hun også bestrider, at chefen for Personaleafdelingen uden udtrykkelig bemyndigelse kan repræsentere EF-Domstolen for den luxembourgske ret«.

6 Det bemærkes imidlertid, at Domstolen ikke har tilladt, at der indgives replik.

7 Domstolen har i sine indlæg nedlagt påstand om afvisning af appellen, da det er åbenbart, at den skal afvises i henhold til procesreglementets artikel 119, subsidiært om, at den forkastes, da det er åbenbart, at den skal forkastes.

8 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen når som helst afvise eller forkaste appellen, såfremt det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, uden at indlede den mundtlige forhandling.

9 Til støtte for sin appel af denne dom har appellanten fremført to anbringender.

Det første anbringende

10 Appellanten har med det første anbringende påberåbt sig en række fejl ved sagens behandling. Hun har for det første anført, at Retten har ændret navnet på sagsøgte, som var Domstolens ansættelsesmyndighed og ikke Domstolen selv.

11 Hun har dernæst gjort gældende, at Retten ikke har overholdt bestemmelserne vedrørende udsættelse (Rettens procesreglement, artikel 55), foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse (artikel 49 og artikel 64, stk. 4), udpegelse af en generaladvokat (navnlig artikel 18), forening (artikel 50), muligheden for til enhver tid at henvise sagen til Rettens plenum (artikel 11, 14 og artikel 51, sidste punktum), artikel 25, stk. 1 (fejlagtig tilbagegivelse af processkrifter) og artikel 65, litra c), (anvendelse af passende bevismidler), og at den har henvist sagen til Rettens

Fjerde Afdeling, hvori den luxembourgske dommer, R. Schintgen, har sæde; denne dommers tilstedeværelse er blevet anfægtet gentagne gange, og den pågældende dommer har ikke veget sit sæde trods appellantens begæring herom.

12 I henhold til EF-statuttens artikel 51 kan appel støttes på, at der er begået rettergangsfejl for Retten, som krænker appellantens interesser. Ifølge artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement skal appelskriftet indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

13 Hvad angår ændringen af sagsøgtes navn, har Retten i sin doms præmis 31 henvist til, at den omstændighed, at en sag anlægges mod en institutions ansættelsesmyndighed og ikke mod institutionen selv, i sig selv er tilstrækkelig til, at sagen kan afvises. For så vidt som Retten, i stedet for således at afvise sagen, har lagt til grund, at sagsøgte er den institution, som den anfægtede retsakt måtte tilskrives, har den således gjort det muligt at realitetsbehandle sagen.

14 Retten har følgelig ikke krænket appellantens interesser. Dette led i det første anbringende er derfor åbenbart ugrundet.

15 Hvad angår de øvrige argumenter vedrørende sagens behandling har appellanten ikke fremført noget retligt anbringende, hvilket er i strid med bestemmelserne i procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c). Hun har på ingen måde anført, hvori den manglende overholdelse af de pågældende regler skulle bestå i denne sag, og heller ikke hvordan de hævdede mangler skulle have krænket hendes interesser. Ud over den omstændighed, at det drejer sig om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse for Retten, som altså ikke er omfattet af Domstolens kontrol, har appellanten ikke anført, hvilke virkninger disse hævdede mangler skulle have haft for Rettens dom.

16 Herefter er betingelserne i artikel 51 i statutten for Domstolen og i procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), ikke opfyldt. De øvrige led i det første anbringende skal åbenbart afvises, hvorfor anbringendet må forkastes i det hele.

Det andet anbringende

17 Med sit andet anbringende har appellanten opstillet et katalog over forskellige tilsidesættelser af fællesskabsretten samt af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Hun er således af den opfattelse, at Retten i den appellerede dom

»— har tilsidesat bestemmelserne om retten til kontradiktion

— ikke har taget hensyn til, at Domstolen ikke ved nationale retter kan stå som passivt legitimeret

— har begået en fejl ved at fastslå, at visse betingede 'kendelser' ante causam, som kun findes i udenlandsk ret, er retmæssige efter fællesskabsretten

— fejlagtigt er nået til det resultat, at de grove overtrædelser af tjenestemandsvedtægtens artikel 24, som Domstolens Personaleafdeling har gjort sig skyldig i, idet den har undladt at yde sine egne tjenestemænd, og dermed appellanten, den obligatoriske bistand, som udtrykkeligt er foreskrevet i tjenestemandsvedtægten, er lovlige; disse grove overtrædelser består navnlig i følgende:

— Man har givet fortrolige personlige oplysninger om sagsøgeren, som er omfattet af bestemmelserne om databeskyttelse.

— Personaleafdelingen er ikke mødt i retsmøderne i de luxembourgske retter og har således undladt at gøre argumenter gældende til fordel for appellanten, nemlig

— at den luxembourgske juge de paix ikke kan meddele De Europæiske Fællesskabers Domstol påbud

— at Domstolen ikke er appellantens arbejdsgiver

— at EF-arbejdsgiveren ikke kan sidestilles med en luxembourgsk arbejdsgiver

— at gælden under alle omstændigheder ikke eksisterer

— at der er tale om forskelsbehandling og indirekte politisk forfølgelse af appellantens mand.

— Retsnægtelse med hensyn til begæringen om, at Retten tager stilling til følgende punkter:

— De Europæiske Fællesskabers Domstol kan ikke ved den luxembourgske juge de paix stå som passivt legitimeret.

— Domstolens ansættelsesmyndigheds partsevne for Retten, men ikke for Domstolen, som er appelinstans for Retten i Første Instans.

— Personaleafdelingens manglende kompetence til at vurdere lovligheden af afgørelser truffet af udenlandske retter.

— Samme tjenestegrens manglende kompetence til direkte at fuldbyrde selve afgørelserne.

— Den omstændighed, at det, i hvert fald efter fællesskabsretten, ikke er muligt at fuldbyrde foreløbige afgørelser truffet af udenlandske retter uden kontradiktorisk sagsbehandling og under tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

— Undladelse af at have fastslået, at bekræftelsen af, at sagen ikke appelleres, er blevet udstedt i strid med retten til kontradiktion og følgelig på vilkår, som er i strid med fællesskabsrettens regler om ordre public.«

18 Denne opregning er ikke ledsaget af nogen argumentation vedrørende krænkelsen af appellantens rettigheder, og hun har desuden ikke angivet de særlige præmisser i Rettens dom, som hun anfægter.

19 Desuden er alle disse argumenter allerede blevet fremført i første instans, hvorfor der blot er tale om en gentagelse, der har til formål at opnå en fornyet behandling af faktiske omstændigheder, som har været forelagt Retten.

20 Hertil bemærkes imidlertid, at det følger af statuttens artikel 51 sammenholdt med procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Et appelskrift, der blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder dem, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund, opfylder ikke dette krav; et sådant appelskrift har i virkeligheden kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten

fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket falder uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. kendelsen af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 12 og 13, og den dér citerede retspraksis).

21 Det er derfor åbenbart, at det andet anbringende må afvises.

De påstande, der er nedlagt i processkriftet af 15. september 1995

22 Med hensyn til de påstande, som appellanten har nedlagt i sit processkrift af 15. september 1995, bemærkes blot, at Domstolen ikke har tilladt indgivelse af replik, hvorfor sagsøgerens anbringender må afvises.

Da de anbringender, som sagsøgeren har fremført, følgelig for en del åbenbart må afvises, for en del åbenbart må forkastes, vil appellen være at forkaste i det hele.

Sagens omkostninger

23 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i personalesager selv deres egne omkostninger. Iht. reglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 dog ikke anvendelse ved appel, der iværksattes af tjeneste-

mænd eller øvrige ansatte ved en institution mod denne. Appellanten har tabt sagen og bør herefter dømmes til at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 14. december 1995.

R. Grass — D.A.O. Edward

Justitssekretær — Formand for Første Afdeling